

GABRIELINY NOC
SILNICE
8 1 ZKOUŠKA ORCHESTRU
8 2 AMAKRO
GIULIETTA A IL
SATYRICON

FEDERICO FELLINI 90

20.–24. 1. 2010 KINO AERO

KINO AERO, BISKUPCOVA 31, PRAHA 3, TEL. 271 771 349
REZERVACE VSTUPENEK PO-PÁ 10-17H NA 608 33 00 88

WWW.KINOAERO.CZ

(v podání živelné „superženy“ Anity Ekberg) nebo luxusní party dekadentní římské aristokracie či večírek snobských intelektuálů a v závěru výstřední orgie znuděných bohatců ve Fregene. Ve všech těchto sondách pronikal Fellini jako bystrý, citlivý pozorovatel k zastírané podstatě úpadku jedince i krize společnosti na sklonku 50. let. Sladký život dodnes upoutává jako svrchovaně otevřený dialog talentovaného tvůrce se svou dobou.

ZKOUŠKA ORCHESTRU (PROVA D' ORCHESTRA)

pátek 22. 1. 2010 v 17:30

Itálie / Francie / Západní Německo, 1978, 70 min

italská verze / slovenské titulky

hrají: Balduin Baas, Clara Colosimo, Elisabeth Labi, Ronaldo Bonacchi
Zkoušku jednoho orchestru v uzavřeném prostoru bývalé kaple sledujeme jako fiktivní televizní reportáž, která postupně vygraduje do filozofické paraboly o povaze lidského nesváru. Fellini zkoumá jeho kořeny v demoralizované komunitě hudebníků, které nejprve každého zvlášť vyzpovídá v malém interview o jeho osobním vztahu k nástroji, na něj hraje. Ani citové zaujetí a láskyplné příměry, jimiž muzikanti své instrumenty častují, nepřekryjí demytizovanou podobu spíše rutinních hráčů než skutečných umělců: „Nemáme hlubší zájmy. A co nás zajímá? Nic. Upsali jsme se na celý život kusu dřeva nebo plechu, kterému se říká nástroj.“ Z jednotlivých výpovědí i nevráživých vzájemných reakcí lze vytušit nelad a hrozící rozklad celku (Fellini: „Dokud to neuslyším na vlastní uši, nemohu uvěřit, že tak neharmonické společenství lidí, kovů a dřeva splyne v jednu jedinou melodii. Harmonie vzniká z chaosu a disonance mě odjakživa fascinovala...“) Centrální personou je autoritativní podrážděný dirigent, neustále přerušující hru a deptající muzikanty nevybíravými urážkami. Představuje sice stmelující, umělecky nadřazený element, je však i katalyzátorem stupňujícího se nepokoje ve znesvářeném kolektivu. Obrovská demoliční koule, která prorazí zeď a zastaví živelně propuknuvší vzbouření proti dirigentovi, představuje iracionální zásah neznámé síly. Jakmile se však tento skrytý diktátor chopí taktovky a ovládne orchestr, zaujme opět mocenskou pozici. Do symbolické černě posledního záběru zní ve zvukové stopě dirigentův hlas, který přechodem do rodné němčiny nabývá arogantní intonaci příznačně asociující fašistické tendence.

její povaha blahoslaveného dítko božích chudých duchem, její bezbřehá dobrota a františkánská pokora. V optice existencialistické filozofie lze film vyložit jako obraz o tragice lidského odcizení a nemožnosti komunikace. Fellini šťastně prolul chmurnou osudovost příběhu humorným odlehčením a v této polaritě se pohybuje i Gelsomina. V klaunském nalícení potulné komediantky s obrovskými udivenými očima jako by se koncentrovala čistota bezelstné dětské duše. Úsměvné grimasy a bezděčné hravé gagy tlumí její trpký úděl, stejně jako tklivá melodie trubky, již hrdinka v osamění vyluzuje svůj smutek. Silnice, oceněná Oscarem, rázem získala Fellinimu renomé světově uznávaného režiséra a proslavila i protagonistku, jejíž osobitě klaunství bylo srovnáváno s komikou Charlieho Chaplina.

SLADKÝ ŽIVOT (LA DOLCE VITA)

neděle 24. 1. 2010 v 19:00

Itálie / Francie, 1960, 167 min

italsko–anglická verze / české titulky

hrají: Marcello Mastroianni, Anita Ekberg, Anouk Aimée, Yvonne Fourneaux, Alain Cuny, Lex Barker, Nadia Gray
Tímto dílem vtrhla do historie moderního filmu „revoluce“. A nejen v Itálii, kde Sladký život vyvolal nevidaný skandál, především prudkou reakcí katolické církve, která mu udělila verdikt zapovězeného filmu, „nepřístupného všem“. Vzpětí však byl oceněn na canneském festivalu Zlatou palmou, dostal Oscara a stal se kasovně nejúspěšnějším Felliniho snímkem. Fellini provedl otevřený průřez italskou společností, bez ohledu na všechna dosavadní tabu ve sféře morální, náboženské a erotické. Hlavní hrdina, bulvární novinář Marcello Rubini, kterého ztělesnil Marcello Mastroianni,

je moderním Candidem procházejícím mravně rozpadlým světem a zároveň sám prožívá svůj soukromý a profesní debakl, neschopen provést zásadní krok pro svou záchranu. Film je strhující výpovědí v kaleidoskopu mistrně natočených scén, které - nahlízeny reálně i metaforicky- patří dnes už do klasiky moderní kinematografie: nejproslavenější je patrně Marcellovo noční extempore ve fontáně di Trevi s americkou sexbombou Sylvií

historické epochy starověku. Kniha pocházející z doby antického Říma, dochovaná jen ve fragmentech, tvůrce zvláště inspirovala a ponoukala, aby ve filmové realizaci neúplné příběhy v mozaikovitě tříšti dotvářel a obrazově oživoval zaniklý svět jako restaurátor vytrácející se fresky. Realitu a mentalitu v úpadkovém impériu evokoval víc než podle dochovaných odkazů prostřednictvím své pověstné bujně fantazie. Ve sledu volně k sobě přiřazených epizod, jimiž prochází dvojice mladíků, požitkářských avanturistů Enkolpia a Askylta, se Fellini pokusil přiblížit životní styl dávných předků současnému chápání, jak v rozporech, tak v analogiích. V bezstarostném carpe diem dvou hlavních hrdinů, odmítajících přizpůsobit se společenskému řádu, nacházel dokonce jistou podobnost s hnutím hippies. Zrekonstruoval starořímský činžák, v jehož průřezu spatřujeme detailně vykreslený živočichopis plebsu, inscenoval rozmafilou opulentní hostinu u bohatce Trimalchiona. Různorodá snůška postav v jejich bizarnosti, brutalitě či zvrácenosti se lačně upíná k bezuzdnému užívání všech statků a rozkoší. Neodvratnost konce – jak konkrétních životů, tak celé éry – se na konci filmu naplní v magické trikové proměně živých figur do zkamenělého tvaru.

SILNICE (LA STRADA)

středa 20. 1. 2010 ve 20:30

Itálie, 1954, 98 min

italská verze / české titulky

hrají: Giulietta Masina, Anthony Quinn, Richard Basehart, Aldo Silvani

Jméno hlavní hrdinky Gelsomina se stalo pojmem, jenž vstoupil do povědomí filmového publika na celém světě natolik, že odsunul název filmu až na druhé místo. Giulietta Masinová ve výjimečném hereckém výkonu

obdařila postavu charismatickou auru, která povznesla prostoduchou venkovskou dívku zaprodanou primitivnímu hrubiánovi Zampanovi na symbol absolutního dobra a nevinnosti. Stala se novodobou světicí a křesťanskému výkladu filmu jako podobenství o vykoupení se nebránil ani Fellini. Je nepochybné, že k nesmrtelnosti filmové Gelsominy přispěla

Film můžeme vnímat v určitém dějovém propojení s Amarcordem, na nějž Roma jako by volně navazovala. V holdu „věčnému městu“, jímž putuje po stopách vlastního života, přiznává Fellini i fyzickou přítomnost před kamerou, že skrze portretovanou metropoli vypovídá nepřiměřeně o sobě. Obrazy svého vyznění skládá jako pestrou mozaiku z minulosti i současnosti, rozehrává inscenované děje s autentickým koloritem, jako třeba ve scéně hromadného stolování v lidové restauraci na periferním náměstíčku, kde při gastronomických hodech v ohlušujícím pokřiku, hašteření i zpěvu se rozpoutává bujará lidová zábava. V neméně ryčném mnohohlasu zaznívá vox populi v sekvenci z kabaretu, kde víc než vystoupení na pódiu zaujme nenucený projev zvykaného lidového publika. Eroticky dráždivé výjevy z nevěstinců vystřídá v ostrém kontrastu církevní módní přehlídka ve šlechtickém paláci, při níž žasneme nad exhibicí tohoto absurdního výplodu fantazie a zároveň se bavíme při pohledu na defilující ctihodný klér v apartních mešních róbách. Fellini se štábem sestoupil i do podzemí velkoměsta, do tunelů razících dráhu metra, kde se zjevují starořímské fresky, jež vzápětí pod nápořem vzduchu mizí jak prchavý opar. V Římu, viděném i dokumentárně v současnosti, v jeho předlidskosti a hektickém provozu, narůstá chaos, před nímž Fellini varuje a zároveň je jím fascinován. V apokalypticky úchvatné závěrečné vizi, neurvalé noční jízdě motorkářů prorážejících burácivě vylidněné ulice, se skví duch města v celé své kráse a věčnosti.

SATYRICON

(FELLINI – SATYRICON)

sobota 23. 1. 2010 ve 21:30

Itálie / Francie, 1969, 138 min

italská verze / české titulky

hrají: Martin Potter, Hiram Keller, Magali Noël, Capucine, Alain Cuny, Lucia Bosé, Fanfulla, Mario Romagnoli

Ve výpravném filmu, natočeném podle stejnojmenného Petroniova románu, který patřil k Felliniho oblíbené četbě už od mládí, učinil režisér ve své filmografii ojedinělou výjimku: opustil přítomnost a vstoupil do

v níž se nikdy nezhasíná, nikdy se v ní nesní (Fellini). Právě v chaotickém Babylonu televizního studia, v této odosobněné mašinérii zábavního průmyslu, dojde ke komornímu setkání dvou zestárlých estrádních umělců. Někdejší taneční imitátory populární dvojice Ginger Rodgersové a Freda Astaira svede po letech dohromady televizní show, v jejímž průběhu se k sobě přiblíží jen velmi letmo, a přesto si v plachém náznaku stihnou oživit silnou citovou vzpomínku. Z nepatrného střípku kdysi ztraceného milostného příběhu vystoupí kardinální téma filmu – stárí s odumírajícími city, vědomí stárnutí, které si člověk nejvíc uvědomuje v odrazu sebe sama na druhých. V jednom ze svých posledních filmů nechal Fellini zaznít křehký sentiment jako nedocenenou emoci, jež ulehčuje odchody a nostalgicky kyne na rozloučenou. (Herci Marcello Mastroianni a Giulietta Masinová si v tomto filmu zahráli spolu poprvé a naposledy; Fred byl poslední Mastroianniho postavou ve Felliniho režii.)

GIULIETTA A DUCHOVÉ (GIULIETTA DEGLI SPIRITI)

pátek 22. 1. 2010 ve 21:30

Itálie / Francie / Západní Německo, 1965, 137 min

italská verze / slovenské titulky

hrají: Giulietta Masina, Mario Pisu, Sandra Milo, Valentina Cortese, Sylva Koscina, Milena Vukotić

Už jméno hrdinky, totožné se jménem hlavní představitelky, naznačuje, že Fellini se v tomto filmu pokusil vyrovnat s ryze intimními problémy, které nastaly v manželství s Giuliettou Masinovou. Herečka se octla v ožehavém postavení, v němž se prolínala její civilní podoba s filmovou rolí. Giulietta a duchové tvoří svým tématem pandán k Felliniho autorskému filmu 8 1/2, kde byl motiv nemožnosti hlubšího citového vztahu muže a ženy nazřen z mužského hlediska. Giulietta, obdobně jako Guido, podstupuje náročnou pouť do svého nitra v trýznivém procesu sebepoznávání. Inspirací při orientaci v ženské duši se Fellinimu stala hlubinná psychologie Carla Gustava Junga, ve které se terapeuticky významně osvědčila jeho teorie snů. Na podkladu snových a fantazijních vidin, v jejichž zajetí se Giulietta zmítá, se odvíjí příběh ženy středního věku v krizi, kterou u ní vyvolala mužova citová nestálost a nevěra. Prostředí, v němž se hrdinka pohybuje, je zbudované režisérovou imaginací jako scénograficky předemětný kosmos jejího podvědomí. I když Fellini dokázal upřímně a s jedinečnou obrazností zobrazit labyrint ženského nitra, nezapřel své ryze mužské hledisko. Snad i proto hrdinčino finální vysvobození, když vychází ze svého domku jako z vězení, vyzní spíše jako vysněná pohádková vize než jako věrohodné vyústění jejího citového martýria.

ROMA (ROMA)

sobota 23. 1. 2010 v 19:00

Itálie / Francie, 1972, 128 min

italsko–anglická verze / slovenské titulky

hrají: Peter Gonzales, Fiona Florence, Federico Fellini, Anna Magnani

ÚVODNÍ SLOVO

Giulietta Masina, Marcello Mastroianni, Claudia Cardinale, Anthony Quinn, Anouk Aimée, Anita Ekberg a… FEDERICO FELLINI.

Vybraná společnost, která přichází do Aera, aby oslavila devadesáté výročí narození tohoto italského filmového klasika. Po osmi letech se k nám vrací svět klaunů, cirkusů, karnevalů, italské společenské smetánky, prostředí životem překypujícího Říma i ospalých italských maloměst. Během pěti lednových dnů se tak můžete ponořit do poetiky Felliniho příběhů a po loňské přehlídce filmů Ingmara Bergmana si připomenout 12 nejvýznamnějších filmů dalšího velikána světové kinematografie.

Buon giorno, Fellini!

Federico Fellini, 1973, 123 min italská verze / české titulky hrají: Bruno Zanin, Pupella Maggio, Armando Brancia, Magali Noël, Ciccio Ingrassia, Nando Orfei

FEDERICO FELLINI

(20. ledna 1920–31. října 1993)

Italský režisér Federico Fellini patřil již za svého života k novodobým filmovým legendám. Vysloužil si označení klaun filmového plátna, mystifikátor, mudrc, ale i blázen. Z mnohdy všední reality dokázal upříst fascinující, téměř magickou podívanou. Jeho filmy, zejména ty natočené v období mezi 50. a 70. léty, si okamžitě vytvářely aureolu výjimečnosti, i když s časovým odstupem některé můžeme vnímat jako příliš chtěné a vyumělkované, selhávají paradoxně právě v imaginaci (například Sladký život). Ačkoli Fellini vyšel z odkazu neorealismu, záhy upřednostnil svou vlastní obrazotvornost jako výchozí zdroj inspirace. A i když reagoval na dobové společenské problémy, jejich vyobrazení procházelo složitými metamorfózami. Dokonce se rozhodl natáčet svá díla pouze ve filmovém studiu, aby tak dospěl k výrazné prostorové stylizaci. Fellini nikdy žádné filmové vzdělání nezískal, ale nabyl bohatých zkušeností, když vymýšlel gagy, podílel se na scénářích nebo asistoval jiným režisérům (především Roberto Rossellini, Pietro Germi a Alberto Lattuada). Příležitostně také hrál. Ve své vlastní tvorbě však záhy dosáhl uměleckých výšin. Dokázal vést jak uznávané hvězdy (ze začátku Alberto Sordi, později Marcello Mastroianni; z hereček několikrát obsadil i svou ženu Giuliettu Masinovou), tak neherce, vybírané podle typové vhodnosti. Mnohá jeho díla glosovala duchovní prázdnotu moderní společnosti (Darmošlapové) a často dokonce dosahovala až rozměru podobenství (zejména Silnice, ale rovněž Roma nebo Zkouška orchestru). Avšak otázka lidství jako ústředního životního principu v existenci člověka pronikla i do jeho historických vizí (Satyricon nebo Casanova Federica Felliniho). A samozřejmě tvůrce průběžně zajímala síla komediantství a dosah médií (8 1/2, Ktauni nebo Ginger a Fred). Fellini obdržel celkem čtyři Oscary za nejlepší neanglicky mluvený film (Silnice, Cabiriiny noci, 8 1/2 a Amarcord) a roku 1993 k nim přibyl ještě čestný pátý, udělený za celoživotní tvorbu.

Zdroj: Filmové listy, Projekt 100 – 2001 (upraveno)

8 1⁄2 (OTTO E MEZZO)

čtvrtek 21. 1. 2010 ve 20:45

Itálie / Francie, 1963, 145 min

italsko–anglicko–francouzská verze / české titulky

hrají: Marcello Mastroianni, Claudia Cardinale, Anouk Aimée, Sandra Milo, Barbara Steele, Guido Alberti

Ve svém vrcholném díle promluvil Fellini v ryze osobním tónu o stavu režiséra, který prožíval ve chvílích bolestné tvůrčí krize. Ve „filmu o filmu“, jež

nebyl schopen natočit, tematizoval osobní filmařské problémy s nebyvalou autorskou otevřeností a sebekritikou. S odvahou až sebezáhoubou předvedl i svůj nelichotivý privátní autoportrét. Vsadil na téměř deníkovou zpověď, až do té míry, že do hlavního hrdiny, režiséra Guida (Marcello Mastroianni jako Felliniho alter ego) očividně vtělil své vlastnosti a fyzické znaky. A přesto či snad právě proto podal existenciální výpověď, jež přesáhla úzce subjektivní rozměr a oslovila svým obecně platným významem. Ve složitě vrstveném ději rozevirá tvůrce své nitro v průhledech do dětských vzpomínek, fantaskních výjevů nebo úzkostných vizí, a znovu se vrací do obtížné přítomnosti, z níž se dočasně osvobozuje únikem do útěšných snů. Nakonec Guido dospěje k usmíření sama se sebou ve velkolepé scéně v manéži, na níž režiruje v magickém kruhu všechny osoby, s nimiž se v životě setkal. Tato jedinečná katarze je výsostným gestem filmaře, který překonal sám sebe a našel se jako člověk. Zmínka o tom, že za 8 1/2 obdržel Fellini dalšího Oscara, zdá se být ve srovnání s nedostížnou velikostí tohoto filmu jako okrajová, nepodstatná informace.

A LOŤ PLUJE (E LA NAVE VA)

čtvrtek 21. 1. 2010 v 18:00

Francie / Itálie, 1983, 128 min

italská verze / slovenské titulky

hrají: Freddie Jones, Barbara Jefford, Peter Cellier, Norma West, Pina Bausch, Victor Poletti, Antonio Vezza

V tomto díle režisér zaměřil pozornost na fenomén opery, napájený z bytostných zdrojů italského naturelu, z jeho temperamentu, heroické exaltace a sklonu k teatralizaci všednosti. Operní styl s charakteristickými znaky vypjatého patosu či srdceryvného sentimentu určil i pojetí filmu, vníkl do děje, diktoval stylizační postupy. Slavné operní árie zde znějí v hojném počtu, ostatně mezi aktéry zaujímají přední místo operní divy a hudební virtuózkové. Celý děj, odehrávající se na luxusní zaoceánské lodi, je operně velkolepým představením, v němž účinkujícími jsou pasažéři i námořní posádka. Filmové diváky provádí a baví reportér Orlando, který je zakuklený felliniiovský klaun. Ačkoli Fellini k opeře chová obdivnou úctu, ta mu nebrání, aby v parodizující „neomalenosti“ odhrnul její okázalou fasádu. Poukázal na dekadentní afektovanost či přejemnělost vyšší společnosti, která se v opeře elitářsky zhlíží. Rok 1914, v předvečer II. světové války, vnesl do filmu dobové politikum v motivu srbských utečenců, jimž je poskytnut na lodi azyl a kteří způsobí na palubě sociální a mravní rozruch. Finálním potopením lodi jako by mizel i starý svět odsouzený k zániku. Fellini vyjádřil svůj autorský postoj v překvapivém závěru, kde provedl odvážnou demystifikaci: obnažil divákům prostor filmového ateliéru, v němž se filmovalo, s kulisami a konstrukcí lodi na umělém moři. Strhl sice masku iluzivnosti z tváře opery i filmu, ale neopomněl přitom potvrdit jejich podmanivou magii.

AMARCORD (AMARCORD)

pátek 22. 1. 2010 v 19:00

Itálie / Francie, 1973, 123 min

italská verze / české titulky

hrají: Bruno Zanin, Pupella Maggio, Armando Brancia, Magali Noël, Ciccio Ingrassia, Nando Orfei

Záhadný název filmu pochází z románského nářečí v režisérově rodném kraji. Slovo amarcord, které Fellinimu znělo jako „zvonkohra, fonetický kotrmelec, kabalistický zvuk, značka aperitivu“, znamená česky „vzpomínám si“. K natočení autobiograficky laděného, vpravdě vzpomínkového filmu vedla režiséra „nutnost rozloučit se s něčím, co ti náleželo, v čem ses narodil a žil, co tě ovlivnilo, poznamenalo, pohmoždilo, kde je všechno nebezpečně citově promícháno, minulost, která nás nesmí otrávit, a proto je třeba zbavit ji stínů, zmatků, dosud fungujících pout, minulost, kterou je třeba uchovat jako nejčistší vědomí o sobě samých, o naší historii, kterou je třeba asimilovat, abychom uvědoměleji prožívali přítomnost“. Rodné Rimini nechal Fellini vystavět v ateliérech římského studia Cinecittà, kam znovu přivedl své staré známé, partu rošťáckých kluků s jejich erotickými eskapádami, kteří se jako odrostlí mladíci objevili v jeho dřívějším filmu Darmošlapové (1953). Italské maloměsto ve 30. letech, kdy v zemi začala bujet fašizace, je ukázáno jako pitoreskní pospolitost se všemi běžnými příznaky i podivnostmi. Fellini, jak bylo jeho zvykem, vzpomíná na prožité mládí s něžnou nostalgii i potměšilým výsměchem vůči provinciální omezenosti. Kolorit města dotváří nesčetná plejáda nezapomenutelných figurek: v centru příběhu svérázná rodinka se vzteklým otcem, hysterickou matkou a senilním dědečkem, doplněná pomateným strýcem z blázince.

Bizarnímu felliniiovskému panoptiku vévodí svůdná místní krasavice Štěstíčko (Gradisca), nesmazatelně se vepsaly i další okrajové typy jako trafikantka s nadměrným poprsím, fešácký majitel kina, patetický slepý harmonikář ad.

BÍLÝ ŠEJK (LO SCEICCO BIANCO)

neděle 24. 1. 2010 v 17:00

Itálie, 1952, 92 min

italská verze / české titulky

hrají: Alberto Sordi, Brunella Bovo, Leopoldo Trieste, Giulietta Masina

V satirické moralitě pranýřující mravní kodex italské společnosti a její rigorózní katolictví je už zřetelný Felliniho režijní rukopis, stejně jako tragikomické rozpětí a příznačná felliniiovská atmosféra, v níž se prolíná realita, imaginace a sen. K zápletce posloužila někdejší popularita tzv. fotorománů – kýčovitě brakové četby pro ženy. Hrdinka Vanda, s přílehouvou přezdívkou La Bambola apassionata (Roztoužená panenka), podléhá umělému světu falešných příběhů se víí naivitou, prostotou, ale i odvahou, s níž jde za svým snem. I když se tvůrce pousmívá nad její pošetilostí, sympatizuje s ní, kdežto jejího manžela zesměšňuje jako ztřeštěnou figurku pokryteckého měšťáka. Proto i slavná scéna s houpačkou, na níž se poprvé zjeví užaslé obdivovatelce její idol jako neskutečná bytost vysoko v oblacích, je nejen směšnou, ale i půvabnou mystifikací. V postavě šejka je rozehrána výtečná parodie na vychytralé podvodníky typicky italského ražení, v podání jednoho z nejnámějších italských komiků Alberta Sordiho. Zároveň je parodována slavná americká hvězda němě éry Rudolph Valentino, jehož nesmrtelná legenda tady poklesla do laciné diletantské nápodoby (je paradoxem, že zrovna kvůli Sordimu, který byl tehdy u diváků v neoblíbě, film propadl). Ani hořká deziluze nepřiměje hrdinku opustit fantazijní svět, i za cenu, že si v něm „přeobsadí“ do role náhradního šejka nudného manžela. Sarkastickou invektivu vůči církvi si Fellini dovolil v závěru na vatikánském náměstí, kudy spěchá po přestálém dramatu manželská dvojice na audienci k papeži. V „neautentickém smíření iluze s realitou“ (Peter Bondanella) je gesto sochy anděla nad usmířeným párem spíš výsměchem než požehnáním.

CABIRIINY NOCI (LE NOTTI DI CABIRIA)

středa 20. 1. 2010 v 18:00

Itálie / Francie, 1957, 110 min

italská verze / české titulky

hrají: Giulietta Masina, François Périer, Amedeo Nazzari, Aldo Silvani, Dorian Gray

V pestrém rejstříku žen ve Felliniho filmech zaujímají nepřehlédnutelné místo prostitutky, které se objevují v panoptikální přehlídce sexuálně dráždivých typů s nejroztodivnější fyziognomií. Cabiria se mezi nimi ovšem

vyjímá a výrazně odlišuje. Režisér k ní měl, stejně jako ke Gelsomině, zvláštní, skoro protektorský vztah, prodchnutý soucitem a touhou chránit je před drsnou lhostejností světa, očistit jejich degradované ženství. Do Cabiriiných nocí vložil nejsubtilnější citové polohy, sahající až k hranici

slzavého dojetí, jímž jako by chtěl omilostnit špatné svědomí celého mužského rodu. Cabiria pocházející z nejnižší vrstvy je psychologicky složitější než prostá Gelsomina, nemá její andělsky bezbrannou pokoru, tvrdošjně hájí svou lidskou důstojnost. Živnost prodejné ženy, určující charakter této postavy, dryáčnicky prostořeké a drzé někdy až k vulgárnosti, v ní nezničila citlivost ani touhu po skutečné lásce. Není divu, že na své cestě prochází jen samým zklamáním. Působivou esencí Cabiriiny naivní opravdovosti je scéna ve varieté, kde zhyponotizována kouzelníkem prožije okamžiky pravého štěstí v tanci s neviditelným nápadníkem. Ani prozření, které si protrpí po zkušenosti se sňatkovým podvodníkem, „posledním vrahem jejich iluzí“, ji nepřipraví o životodárnou sílu a naději, která se v posledním záběru zračí v jejich rozslzelých očích.

GINGER A FRED (GINGER E FRED)

sobota 23. 1. 2010 v 16:30

Itálie / Francie / Západní Německo, 1986, 125 min

italsko–anglická verze / české titulky

hrají: Giulietta Masina, Marcello Mastroianni, Franco Fabrizi, Frederick von Ledeburg, Augusto Poderosi

Televize jako všemocný moloch představuje v tomto filmu pro Felliniho jakýsi moderní cirkus, bazar s nepřeborným zbožím a především nevyčerpatelnou zásobárnu nejrozmanitějšího lidstva jako živého tvůrčího „materiálu“. Médium, které ho zajímalo a inspirovalo, současně s nelítostným sarkasmem pranýřoval za jeho dehumanizaci: televize, „která nás pronásleduje se svým spěchem, se svou pažravou nenasytností, se svým skleněným okem otevřeným do našich dnů, jako paralelní a umělý život, jako noc,

FF90 PROGRAM

20. 1. 2010 středa	18:00	Cabiriiny noci
	20:30	Silnice
21. 1. 2010 čtvrtek	18:00	A loď pluje
	20:45	8 1/2
22. 1. 2010 pátek	17:30	Zkouška orchestru
	19:00	Amarcord
	21:30	Giulietta a duchové
23. 1. 2010 sobota	16:30	Ginger a Fred
	19:00	Roma
	21:30	Satyricon
24. 1. 2010 neděle	17:00	Bílý šejk
	19:00	Sladký život

VSTUPNÉ NA VŠECHNY PROJEKCE JE 100 KČ.

Za text k této brožuře děkujeme doc. Stanislavě Přádné.

VÝSTAVA 1. 1.–31. 1. 2010 FILMY FEDERICA FELLINIHO V ČESKOSLOVENSKÉM A POLSKÉM FILMOVÉM PLAKÁTU WWW.TERRYHOPONOZKY.CZ, WWW.TERRY-POSTERS.COM

